

Hoofdstuk I

Kraai

Vrijdag 31 oktober – 1902

Kraai zit op de kade met zijn benen over de rand en staart naar het eiland in de rivier, naar de dobberende bootjes van het Drijvende Dorp ernaast, naar het veer dat af en aan vaart. Futuria. Hij is er nog nooit geweest. De muziek die op de wind wordt meegevoerd is vrolijk, maar bezorgt hém kippenvel. Daar had hij kunnen rondlopen met Kat.

Kom, zus! Lach en dans. Klim op de paarden van de carrousel!

Altijd heeft iedereen het over dat pretpark. Over die paarden. Hoe hun ogen naar je staren. Hoe ze glanzen van parelmoer, hoe ze op en neer bewegen als echte paarden in galop. Hoe ze zouden wegrennen als ze niet vast gespietst waren.

Zie je hoe écht ze zijn? Kom, Kat. Lach. Dans. Leef!

Kraais hielen bonken tegen de kademuur. Pijn trekt door zijn voeten, maar hij stopt niet. Hij bonkt harder. De wind stuwt het water op. Zijn broekspijpen worden nat, net als de punten van zijn lange jas. De lucht boven Futuria lijkt te trillen.

Kom naar Futuria. Daar vergeet je je zorgen. Daar voel je het leven. Kom lachen, kom dansen.

Nee. Hij wil het leven niet voelen.

Hij draait zich om naar de stad. Pas tegen het einde van de middag zullen de andere bendeleden tevoorschijn komen. Uit

rioolputten. Uit het knekelhuis met de arme botten die nooit bezoek krijgen. Vanachter de afvalhoop bij de slagerij, waar de geur van kadavers hangt. Waar altijd eten is: afgeschraapte kippenbotjes, slierten darm, stukken lever. De vetrandjes van mevrouw Zwarts karbonade die ze eraf gesneden wil.

Ze treffen elkaar elke dag in de haven, roosteren aardappelschillen in de vuurton en vragen aan hem:

En nu?

Waar gaan we heen?

Wat gaan we doen?

Iets wat het daglicht niet verdragen kan? Waar de honden geen brood van lusten?

Vandaag moeten ze het zelf verzinnen. Hij heeft iets te doen. Alléén. Ze hoeven niet te weten wat. Beter van niet, eigenlijk.

Hij komt overeind, pakt zijn buidel. Het veer vertrekt net. Met kettingen is het verbonden aan Futuria en aan de stad. Het vaart tot laat in de avond, zolang er mensen heen en weer willen. Mensen met geld, want het veer is duur.

De pont naar de hemel, roept de veerman, het veer naar méér.

Tijd om te gaan. Kraai draait zich om, en verstart. In de schaduw van een stapel kratten staat een meisje. Even denkt hij dat zij het is, dat het Kat is, en zijn hart weet niet of het moet opstijgen of inzinken, want het kan niet dat ze hier...

Dan hoest ze. Hazel.

‘Ik dacht al dat je hier was,’ zegt ze en ze stapt naar voren. Het licht valt op haar haar, dat de kleur van hazelnoten heeft. ‘Ik kom je halen. Het vuur is warm, en Yi-Min heeft nieuws.’

‘G-ga maar vast, ik m-moet eerst iets doen.’

Ze kijkt hem even aan, zoals Kat dat ook kon doen. ‘Pas je op?’ zegt ze voordat ze weer in de schaduwen verdwijnt. Alsof ze weet wat hij gaat doen.

Kraai zet de kraag van zijn jas op, maar niet vanwege de kou. Als je naar het noordoosten van de stad gaat, kun je beter niet te veel opvallen. Nee, beter kom je daar helemáál niet.

Beter blijf je in jouw deel van de stad.

Maar vandaag verlaat hij het havengebied en gaat de onzichtbare grens over. Dit is het deel waar hij niet mag zijn. Hier ruikt het naar braadstuk, lopen mensen gearmd op straat, gewoon wat te slenteren, een wandeling voor het eten. De lucht is helder en fris.

In Kraais broekzak rinkelen de munten. Hij klemt zijn hand eromheen, ze branden op zijn huid. Niet verliezen.

Bij de winkel van Boenders – ‘wonderbaarlijk bijzonder’ staat er op de gevel – komen twee agenten hem tegemoet en Kraai draait zich snel naar de etalage vol speelgoed. Tegen de binnenkant van de ruit hangt een affiche.

FUTURIA

Dans met de DOOD en LEEF!
HALLOWEEN OP FUTURIA

ZATERDAG 1 EN ZONDAG 2 NOVEMBER
GEKOSTUMEERD BAL VOOR GENODIGDEN
PRETPARK GESLOTEN VOOR PUBLIEK

KOM LACHEN
KOM DANSEN

DE TIJD
STAAT
HIERSTIL

LEEFT!

Als de agenten voorbij zijn, schiet hij de hoek om, een laan in. Ergens voor hem klinken luide stemmen en hij duikt ineen, maar het is alleen maar een groepje jongemannen op weg naar het café op de hoek.

Ja, gedraag je vooral als een bang hert. Hij gaat wat rechterop lopen. Hij is bijna waar hij wezen moet: het huis van dokter Vermeere, nummer 145b, hoog en statig, alle ramen verlicht. Een trapje leidt naar een groene deur, maar die loopt hij voorbij. Hij moet aankloppen bij de zijingang in de steeg, voor bedienden en schooiers. Van de andere kant van de straat klinkt een borstelgeluid dat ophoudt als Kraai voor de steeg staat. Nee! Doorlopen nu. Niet omkijken.

Hij kijkt toch om.

Op de straathoek poetst een jongen schoenen. Of dat deed hij, want nu staart hij naar hém, en zijn blik zegt: *Wat doe jij hier? Dit is óns deel van de stad!*

Kraai deinst achteruit. Samuel. De rechter- én linkerhand van Achilles. Waarom net hij?

In de schaduwen van de steeg vloekt Kraai zacht. Samuel zal wel meteen naar Achilles rennen. *Weet je wie het lef had om zijn smoel in ons deel van de stad te laten zien? Denkt zeker dat-ie nog een Nooster is...*

Ja, dat was hij. Ooit...

Hij had ook helemaal niet willen komen. Zeker niet nu! Op dit tijdstip kan hij net zo goed zijn komst door de stadsomroeper laten aankondigen.

Noosters opgelet! Rond vijf uur komt er een indringer in jullie stadsdeel.

Kraai van de haveloze havenbende.

Dat kunnen jullie toch niet toestaan?

Dat vraagt om een tegenactie. Een straf.

Maar hij heeft geen keus, hij móét de dokter spreken. Hij haalt diep adem en bonst op de deur.

Een man met een spits gezicht doet open en houdt een hand

op. 'Eerst de helft betalen, anders kom je er niet in.'

Kraai geeft hem de helft van zijn geld. De man opent de deur verder en zegt: 'Wacht hier.'

Het duurt lang voor dokter Vermeere hem kan ontvangen. Niet veel later staat hij weer buiten, in zijn ene hand het flesje waar hij voor kwam, in zijn andere alleen de afdrucken van muntstukken. De schoenpoetser aan de andere kant van de straat is verdwenen. Kraai stopt het flesje in zijn buidel, bij zijn slot-haken en Kats schelpen. Dat is alles wat hij nog van vroeger bezit.

Iedereen behalve Maddy staat rond de vuurton. Zodra Kraai eraan komt, brengt Yi-Min zijn nieuws: 'Ze zoeken sjouwers in de Walvishaven.'

Niemand zegt iets. Hazel begint te hoesten.

'Wat? Het is werk. Geld. Eten.'

'De Walvishaven?' Millie kijkt hem aan alsof hij achterlijk is. 'Daar komt niemand na zonsondergang.'

'Ook niet ervoor,' zegt Penny. Ze gooit achteloos haar geluksmunt de lucht in, vangt hem op en kijkt of ze kop of munt heeft.

Kraai stoot Millie aan. 'W-waar is je zus?'

'Die rook een buitenkansje en is er achteraan.'

'Geld, eten of een slaapplek?' vraagt Penny.

Millie haalt haar schouders op.

Yi-Min slaat met zijn handen op zijn buik. 'Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar het galmt hier als in een tempel.'

'Ja maar... de Wálvishaven!' Millie huivert. 'Daar dobberde zondag een hoofd voorbij. Zonder lijf eraan. En Strompel is er verdwenen.'

Pieke kijkt haar verschrikt aan, maar Yi-Min schopt tegen de vuurton waarin het laatste restje hout smeult. 'Het zal best, maar mijn buik wil meer dan droge schillen.'

'De mijne ook,' zegt Penny, ze gooit haar munt weer op.

Millie fluistert: 'Ze zeggen dat daar de geest van een traankoker rondspookt. Dat als je z'n voetstappen hoort, het al te laat

is. Eerst wurgt hij je, dan kooft hij je uit als walvisblubber, voor lampolie.' In de ton valt een kooltje sissend uit elkaar. Een gloed schijnt over hun gezichten.

'Dat zeggen ze alleen omdat ze niet willen dat iemand er rondneust,' zegt Yi-Min. 'Omdat de schepen ladingen vervoeren die ze liever geheim willen houden.'

'Wat dan?'

'Dingen waar mensen van gaan zweven. Opium. Alcohol.'

Penny knikt. 'Daarom kunnen ze óns gebruiken. Wij stellen geen vragen. Zullen we erom tossen? Kop is gaan, munt is hier verhongeren en verkleumen.'

'Maar Strompel dan?' De stem van Pieke klinkt geknepen.

Penny slaat een arm om hem heen. 'Die is met zijn dronken harses van de kade afgestrompeld.' Ze knijpt in zijn arm. 'Nauwelijks vet, jij bent veilig voor de spekpot van de traankoker.'

'Dat eerste is gelogen,' zegt Millie. 'Hij is meegesleurd, ik heb het zelf gezien.'

'Gezien?'

'Nou goed, ik ken mensen die het hebben gezien.'

Yi-Min zucht. 'Ik ga in elk geval.'

'Ik ook,' zegt Penny.

'Ik niet,' zeggen Millie en Pieke tegelijkertijd. 'Wij blijven wel bij Hazel.'

Hazel schudt haar hoofd. 'Stelletje hazenharten. Alleen omdat ik een beetje hoest, heb ik een oppas nodig? Ik ga ook. Als we allemaal gaan, kunnen we elkaar in de gaten houden. Wat vind jij, Kraai?'

Iedereen draait zich naar hem om. Zo gaat het altijd. Als hij al iets zegt, is er vast goed over nagedacht. Denken ze... Hij haalt adem, maar op dat moment klinkt er een bonk. Er rolt iets door de steeg. Het komt met een klap tot stilstand tegen de vuurton. Een steen.

Kraai raapt hem op en slikt tien beginnen van vloeken in.

‘Vandaag k-kan het niet,’ zegt hij. ‘We zijn uitge-genodigd. Om m-middernacht.’

Penny kijkt alsof het gouden munten regent. ‘Uitgenodigd? Door wie? Is er eten? Muziek? Bier?’

‘Nee, alleen b-bloedneuzen, gek-k-kneusde ribben en losse t-tanden...’ Kraai houdt de steen omhoog waarop een slordige doodskop staat, de rode verf nog plakkerig. Daaronder het getal 12 en de letters MMM. Een uitnodiging van de Noosters, Achilles’bende. Dat is hun straf, omdat hij in hun deel van de stad was. Wie erin wil, betaalt. Met geld... of met bloed.